ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 14. КИЇВ, ЛИПЕНЬ 1947 р. РІК ВИДАННЯ VI

АМЕРИКАНСЬКИЙ КОЛОРИТ

— Цього білого увільнили з роботи, як червоного за те, що він виступав проти лінчування чорних.

Мал. Л. Каплана

А ЩЕ ПОГОВОРИМО
про сонце, повітря і воду

Що спонукало нас замахнутись пером на цю стару, як божий світ, тему, мільйон раз співану й переспівану всіма поетами планети нашої, від Гомера до Пушкіна, від Пушкіна до Золотушкіна?

Заздалегідь оговорюємось, що ми не маємо жодного наміру додавати щось до мільйону раз співаного і сказаного про сонце, повітря і воду, як не маємо наміру прославляти благотворного впливу цих трьох великих благ природи на здоров'я трудящих (Америку вже давно відкрито).

Ми обрали прозаїчнішу місію. Нам хочеться прославити десяток-другий чиновників, які своєю холодною байдужістю затуляють гаряче сонце, свіже повітря, благодатну воду від сотень тисяч людей.

В результаті багаторічних спостережень точно встановлено:

а) що місцями найбільшої концентрації сонця, повітря і води є пляжі;

б) що з огляду на це, пляжі стали улюбленими місцями літнього відпочинку трудящих.

Само собою зрозуміло, що золоті масивчики на берегах річок і морів мають стати й місцями найбільшої концентрації ще трьох необхідних факторів: уваги, хазяйновитості і піклування радянських і профспілкових органів.

Але з такою ж математичною точністю встановлено:

а) що деякі міськради, райради, профдіячі турботи про літній відпочинок трудящих обмежили парочкою-другою теплих промов і чергових стандартних ухвал;

б) що подекуди (в Херсоні, Маріуполі, Осипенко і т. д.) пляжі— не місця відпочинку, не здравниці, а вопіюще тюхтійство, зневажливе ставлення до людей.

Хай не гніваються на нас батьки Києва, коли ми й київський пляж віднесемо до розряду згаданих в пункті «б».

Кожного вихідного дня десятки тисяч киян поспішають до Дніпра, на золотий пісок Труханового острова.

Які тут чудесні умови для здорового відпочинку!

Але стривайте з відпочинком.

Поки до нього дійде діло, на киянина посиплються десятки несподіванок.

Перелічимо лише деякі з них.

а) щоб добратись на пляж і вибратись з пляжу, треба простояти в черзі до катера півтори—дві години під пекучим літнім сонцем.

— Флоту невистачає, — відповідає адміністрація пляжу.—Вас багато, а кораблів (кораблів!) мало;

б) на пляжі відсутні найелементарніші засоби безпеки;

в) біля самого пляжу Дніпро нагадує Червоноармійську вулицю в години пік. Мов метеори, шугають скутери, сновигають моторні човни, і вже не один пляжник став жертвою водомоторної катавасії на Дніпрі;

г) якщо пляжник потрапив у біду й, скажімо, тоне — він може розраховувати виключно на свої сили. На допомогу осводівців йому нічого покладатись. Вони в цей час або попивають пиво, або дрімають на піску;

д) кожного дня на Трухановім острові збираються сотні дітей, але спеціального місця для купання малечі не відведено;

е) на пляж можна доїхати в костюмі, а повернутися (у кращому випадку) в одних трусах, хоч працівники міліції запевняють, що «в питанні крадіжок індивідуальних речей стався крутий злам».

Перелік пляжних несподіванок можна продовжити далі (в абетці ж 32 літери). Але ми ставимо на цьому крапку й знову повертаємось до перших двох літер:

а) Запрошуємо на пляж авторів теплих промов і стандартних ухвал про літній відпочинок трудящих.

б) Пляжтесь, товариші! Але якщо ваш тендітний організм не витримає всіх згаданих несподіванок, якщо вам, не приведи боже, доведеться тонути або у вас украдуть штани — нарікайте на себе!

М. ФЕДЬКО

СЕРЕД ХЕРСТІВЦІВ

Мал. К. Заруби

— Яку оцінку одержала ваша остання книжка про Росію?
— Десять тисяч доларів.

АНОМАЛІЯ

Лікареві, що прочитав в одному з шахтарських клубів Донбасу лекцію з біології, подали записку з таким запитанням: «Товаришу доповідач, чи правда, що бувають люди волосаті й з хвостами?»

Лектор оголосив записку, і в клубі зчинився неймовірний регіт. Проте, коли галас і сміх ущухли, лектор відповів, що випадки народження людей з густою шерстю на обличчі й на тілі або з яскраво визначеним хвостовим відростком і справді трапляються. В біології таке явище зветься атавізмом або аномалією, тобто відхиленням од норми.

— А чи бувають, — спитали із зала, — двохголові?

Лектор знову відповів, що народжуються й двоголові, але що це трапляється надзвичайно рідко. Це — та ж аномалія, яка переходить у потворність.

— Причім, потвори, — зауважив лектор, — живуть звичайно недовго.

Слухачі, здавалося, були цілком задоволені лекцією й відповідями. Але за кілька днів до редакції місцевої газети надійшов лист, в якому невідомий «Друг науки» (так він підписався) обвинувачував лектора, що той несумлінно поставився до своєї теми.

«У нашому місті, — писав «Друг науки», — є люди, що являють чималий науковий інтерес. Чому лектор замовчав їх? Візьміть хоча б керівника тресту «Квітзеленбуд» Семена Опанасовича Чорноморднка: в нього не те, що дві, а три або чотири голови. Протягом одного лише місяця тов. Чорноморднк узяв для себе з кладової тресту три шапки й чотири картузи. Крім кількох голів, у тов. Чорноморднка кілька тулубів, бо він майже одночасно взяв собі з кладової три кожухи, що призначалися на зиму сторожам. Ніг у Семена Опанасовича не дві, а більше. Інакше бо навіщо йому треба було замовляти в шевській майстерні тресту протягом трьох місяців 6 пар черевиків і 3 пари чобіт? Крім того, тов. Чорноморднк повинен бути людиною велетнем, бо сидить він не у звичайному кабінеті. На устаткування його кабінета довелося витратити 144 метри кенарового рипсу, синього сукна й рожевої саржі, що були виділені на преміювання садівників та землекопів. У Чорноморднка є також довжелезний хвіст, який тягнеться в кладову й на фруктові склади.

Як би все це назвав лектор: атавізм чи аномалія?»

Прочитавши листа, в редакції спочатку весело реготали: хто ж не знає Семена Опанасовича Чорноморднка! Та це ж звичайна нормальна людина: одна голова, один тулуб, дві ноги. І живе він цілком нормально: підписує накази, кричить у телефон, роз'їжджає в автомобілі, виголошує, коли треба, промови...

Нареготавшись досхочу, газетярі вирішили не відповідати на листа аноніма. Але тут одного з них осінила догадка:

— А, може, ми погано знаємо Семена Опанасовича? Може, ті, хто знають його краще, не насмілюються говорити про його аномалію, подібно до того, як у сім'ях, де є потвори, не заведено помічати їх потворність.

Цілком імовірно, що так воно й є. Але навіщо ж приховувати ці факти від науки?!

Ол. ЮНОВ

м. Сталіно.

«ХВЗ» — НЕ ВЕЗЕ

Директор Харківського велозаводу, мабуть, дуже цікавиться (та й повинен цікавитись), які відгуки лунають про веломашини заводу, якими словами згадують його ті, хто має задоволення їздити на тих машинах.

Нижче подаємо один з відгуків, що докотився до нас аж з Велико-Висківського району, Кіровоградської області.

«Уже десятий раз лопається у мого велосипеда «ХВЗ» то одна, то друга деталь. Тепер уже лопнув і мій терпець. «ХВЗ» — не везе.

Придбав ці машини виконком нашої райради недавно. Звісно, нові, з магазину. На другий день після кількох пробних виїздів кругом будинку райвиконкому — сідла довелося укріплювати дротом. Потім з кожним днем почалась збільшуватись «пропускна можливість» камер. Після місячного користування 50 процентів від загальної кількості зроблених кілометрів — веломашина їздила на мені. Є в нас ще дві машини «ХВЗ» (ровесниці моїй). Одна їздить на працівникові відділу культосвітньої роботи, друга — на інспекторові відділу сільського господарства».

Далі автор відгуку тов. Тригуб запитує: «що робити?»

...Треба, очевидно, дати телеграму директорові Харківського велозаводу: «Годі випускати брак». А якщо директор не погодиться з такою оцінкою, то хай сяде на велосипед «ХВЗ» і проїде з Харкова у Велику Виску, щоб перевірити факти на місці.

Тоді повірить!

ЧУДЕСА ОМОЛОДЖЕННЯ

Всі відомі досі дослідження по омолодженню можна здати в архів. Новий спосіб омолодження, що його винайшов директор Київського науково-дослідного інституту охматдиту т. Пап О. Г., куди ефективніший.

Як справжній муж науки, т. Пап почав проводити свої досліди по омолодженню на організмі власної дружини. Спочатку він перетворив її на 13-річну дівчинку. Про це чудо ми дізнаємося з путівки № 81—84, виданої 13-річній Марії Пап для лікування в підпорядкованому Пап О. Г. санаторію охматдиту в Пущі-Водиці. Колишня сорокарічна мама прибула сюди разом із своїми дітками (путівки № 82, 83 і 27).

Через місяць т. Пап демонструє ще вищий клас омолодження. Він не лише перетворює дружину на зовсім маленьку дівчинку, але й змінює прізвище і дружини, і діток. Тепер кільканадцятирічна дама відпочиває в тому ж санаторії по путівці № 168, як Марія Громова. Під тим же прізвищем (путівки №№ 166 і 167) разом із омолодженою мамою відпочивають і її дітки.

В ім'я своїх наукових експериментів і піддослідної сім'ї т. Пап не шкодує ні санаторних продуктів, ні підсобного господарства, ні індивідуальних городів працівників санаторія.

«Перець» не може не привітати Міністерство охорони здоров'я УРСР з бурхливим розквітом винахідницької думки в його системі і з таким оригінальним експериментатором, як директор Київського науково-дослідного інституту охматдиту т. Пап О. Г.

В ТРЬОХ РЯДОЧКАХ 300 ТОЧОК...

1 червня газета «Ворошиловградская Правда» надрукувала замітку про те, що в Сватівському радгоспі № 10 устатковано радіовузол на 300 точок.

Включившись в одну з цих точок, «Перець» повідомляє редакцію, що інформація про 300 точок дещо перебільшена. В радгоспі є лише одна постійно діюча точка — радгоспна комора, де ще з весни валяються оті 300 точок.

На всю потужність радгоспний радіовузол діє лише на сторінках «Ворошиловградской Правды».

КООПЕРАЦІЯ Й АРИФМЕТИКА

Був у Будьоннівці, Сталінської області, один великий магазин райспоживспілки. Працювали в ньому завмаг і 2 продавці. Справи в магазині йшли непогано. Та захотілося голові райспоживспілки т. Гавришеві відзначитись у розгортанні кооперативної торгівлі. І наказав т. Гавриш перегородити той магазин на 3 частини. Над кожною частиною з'явились вивіски: «Магазин № 1», «Магазин № 2», «Магазин № 3». У кожному «номері» з'явилося ще по одному заву й по 2 продавці. Від нічого робити зави й продавці ходять один до одного в гості. А т. Гавриш відрапортував облспоживспілці, що керована ним райспоживспілка відкрила в Будьоннівці 3 нових кооперативних магазини.

Арифметика вчить, що одиниця, поділена на три рівних частини, стає вже не одиницею, а дробом.

Але в даному випадку це не дріб, а звичайне окозамилювання.

ПЕРЕРЕМОНТУВАЛИ

Мал. С. Самуми

— Чому ваша молотарка більше простоює, ніж молотить — не ремонтували її, чи що?
— Де там не ремонтували! Якби не ремонт, вона ще два роки не знала б простоїв.

Г. РИКЛІН

Поїздка до Заріччя

Поїзд, яким я їхав, прибув до Заріччя ввечері.

Вже на ближніх підступах до міста я побачив з вікна вагона величезні клапті єгипетської тьми, безладно розкидані по землі й по небу. Причому на землі ще де-інде миготіли скромні вогники. На небі ж і цього не було — на всьому величезному просторі жодної, бодай мізерної, зірки. А куди цього вечора подівся місяць — і досі ще не з'ясовано.

Інтимні сутінки мене зовсім не влаштовували. Річ у тому, що в Заріччі я ніколи не був. А приїхати до незнайомого міста темного вечора — приємність, що дорівнює грі в піжмурки на пересіченій місцевості.

Тим паче, що мій знайомий, молодший лейтенант адміністративної служби, Сеня Крилов років з десять тому провів у Заріччі цілий тиждень, не справив там ніякого враження, залишився невдоволений і змалював мені цей населений пункт в досить похмурих тонах.

— Сеня, — сказав я Сені, — завтра їду до Заріччя.—Скажи, будь ласка, що уявляє собою ця цитадель?

— Сан-Франціско знаєш?

— Ні,— щиро признався я.

— Гляди й Сандвічеві острови теж не знаєш?

— Ти вгадав, Сеню! — гаряче вигукнув я, вражений його проникливістю.

— Так от. Заріччя не схоже ні на Сан-Франціско, ні на Сандвічеві острови. Зрозуміло?

От і всі відомості, які мені вдалося зібрати про Заріччя.

Кинувся я до енциклопедій, сподіваючись там, десь між Житомиром та Іркутськом, знайти Заріччя. Але ні в Великій, ні в Малій енциклопедіях не було жодного натяку на це середньої величини місто.

До Заріччя я під'їжджав з таким настроєм, який буває у вегетаріанця, який випадково проковтнув муху. Коротше кажучи, самопочуття було неважне. Та це й зрозуміло — що за інтерес жити в такому глухому пункті, який не лише «на карті генеральній кружком позначено не завжди», але про який немає й натяку в жодній енциклопедії.

А мені цього літа дуже хотілося побувати в якому-небудь веселому периферійному, бодай маленькому, містечку, де б пахло орхідеями й дихав ароматом жасмін, і де б вечорами, крім шаблонного місяця й остогидлих зірок, яскраво сяяли б електричні ліхтарі.

Але де взяти... Стривай, що це?

* * *

І справді, що це? Нічого не розумію. Поїзд зупинився біля яскраво освітленого вокзалу.

Але може, це не Заріччя? Може, це яка-небудь столиця?

Ні, Заріччя. Так сказано на табличці. А я звик вірити друкованому слову.

Швидко хапаю свою валізку й вискакую на перон.

Світло. Чисто. Порядок. «Пиво-води». «Кімната матері й дитини». Телефон-автомат. Пахне орхідеями. Дихає ароматом жасмін.

Захоплений, кажу якомусь місцевому жителю:

— Хороший у вас вокзал.

А місцевий житель кудись поспішає й на ходу відповідає:

— Це все Софронов наробив!

Я тут же відразу вирішив, що цей Софронов—молодець!

Але хто він? Обов'язково треба буде дізнатись.

Виймаю блокнота й записую: вокзал. Орхідеї. Софронов. Од вокзала до міста кілометрів три — чотири. Але, на щастя, в Заріччі ще збереглося кілька візників.

Візники діляться на дві категорії: на язикатих і мовчазних. Мені трапився досить балакучий дідусь. До того ж, він був глухий, як радіорепродуктор. Отже, зв'язок був однобічний: він міг говорити, скільки схоче, а мені доводилось мовчати.

Цілу дорогу безугавно розмовляв мій деренькотливий репродуктор. Я ж був приречений на сувору мовчанку. А на другий день я дізнався, що дід хитрував. У нього абсолютний слух. І він навіть грає на балалайці. А глухого він удавав з єдиною метою, щоб пасажири з ним не торгувалися.

Ось монолог цього старого пройдисвіта, виголошений дорогою від вокзалу до міста.

— Тепер от непогано їздити! А два роки тому тут грязюки було коневі до пупа. А тепер — бруківка, кругляк і берізки край дороги. А хто це все сотворив? Товариш Софронов, дай бог йому багато здоров'я.

(Виймаю блокнота й записую: кругляк. Берізки. Софронов).

Такі от діла. Або взяти питання в смислі темряви й мороку. Погляньте навкруги. Ліхтарики-сударики горять собі, горять. А хто, дозвольте спитати, освітлив місто? Га? Не знаєте? А я знаю. Це — справа рук товариша Софронова, знову ж таки дай боже йому багато здоров'я.

(Виймаю блокнота й записую: ліхтарики-сударики. Софронов).

Ось які, значить, діла. Зараз швидше поїдемо. Кругляк кінчається й починається столичний асфальт високого ступеню. Моя конячка років, може, тридцять з гаком прожила. А що стосується, асфальту, то вона познайомилася з ним лише позаторішнім літом А через кого в нас така розкіш з'явилася? Знову ж таки через товариша Софронова.

(Виймаю блокнота й записую: асфальт високого ступеню. Розкіш. Софронов).

Ось ми з вами й у Заріччі. Зверніть увагу, товариш пасажир, — скрізь і всюди квіточки різної масті, палісадники та інший благоустрій на радість трудящих та їх утриманців. А все чому? Повторюю — все він — товариш Софронов.

(Виймаю блокнота й записую: квіточки різної масті. Софронов).

Так, нічого проти не скажеш. Він багато постарався для нашого міста. Гляньте, будьте ласкаві, на наші будинки та інший житловий фонд. Любо-дорого глянути — чистенькі, акуратні, побілені, пофарбовані будівлі. А ще недавно всі ці приміщення були щербаті, брудні, нудні й, правильно було сказано в нашій газеті, що в облупленій штукатурці, як у дзеркалі, відбивалися фізіономії управдомів. Складно написано. А тепер? Шо там говорити! Спасибі товаришу Софронову!

(Виймаю блокнота й записую: інший житловий фонд. Штукатурка. Дзеркало. Софронов).

От і ви, товаришу пасажир, скажете йому спасибі, коли переночуєте в нашому готелі. Колись тут на кожного гостя було не менше, ніж тисяча двісті клопів, а бліх і не злічити. А тепер спробуйте знайти хоч одну блоху. І все це, доложу вам, знову ж таки справа рук товариша Софронова, ще раз дай бог йому багато здоров'я.

От ми й приїхали. Ось він, наш готель. Відчуваєте, як я вас доставив у повному порядку? Своє діло знаю. Не перший рік катаю хороших людей.

* * *

Ранком я пішов до редакції місцевої газети. Мені хотілося докладніше розпитати там про голову Зарічанської міської Ради Софронова. Те, що Софронов — голова міської Ради, тут уже в мене сумнівів не було.

З редактором у мене відбулась така розмова:

— Мене цікавить ваш голова міськради,— сказав я.

— Чудесно. Дуже раді, коли ним займеться й столична преса.

— Так, про таких людей треба писати.

— У нас про нього завтра йде фейлетон.

— Фейлетон?

— Так. Про Білугіна.

— Мене не цікавить ваш Білугін. Мене цікавить голова міськради...

— Білугін і є голова міськради.

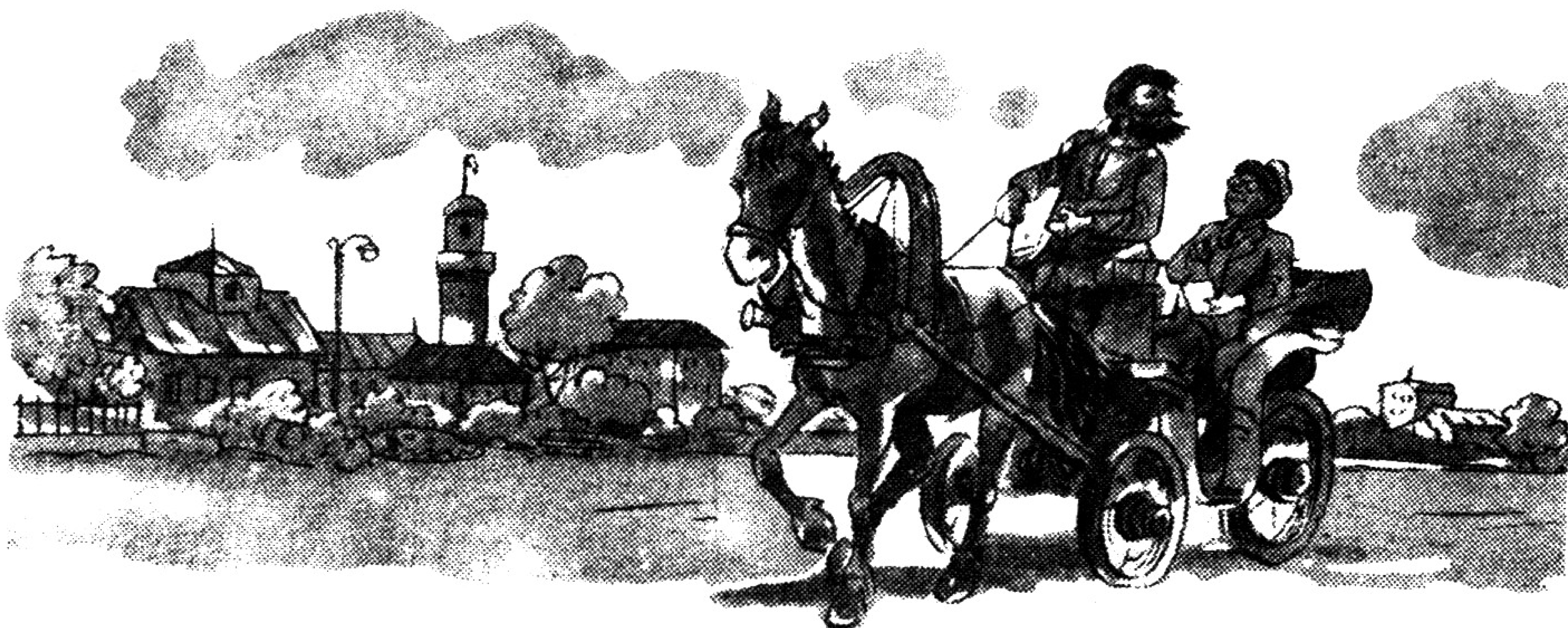
— Білугін голова? А Софронов?

— Який Софронов? У нашому місті півтори дюжини Софронових. Є навіть двічі Герой Радянського Союзу Петро Гнатович Софронов. Льотчик. Він тепер у Москві, вчиться у військовій академії.

— Чому ж цілу дорогу візник говорив мені...

І я коротко передав редакторові монолог візника, пересипаний подяками на адресу Софронова.

— Дід має рацію, — сказав редактор. — Через Софронова, двічі Героя Радянського Союзу, й преобразилося наше місто. Бачите, треба було поставити йому бюст на міській площі. А там чортзна-що робилося — сміття, грязь, казна-що. Прибрали площу. Посадили квіти. Площа причепурилась, а навколо вулиці замурзані. От і почали вулиці чепуритись. З площі квіти полізли на сусідні квартали. Та так і пішло, і пішло. Самі жильці виявили ініціативу. Ну, звичайно, й міськрада взялася. Стало в місті світло, чисто, культурно. Так що можна сказати, всьому цьому ділу призвідник наш знаменитий земляк Софронов Петро Гнатович, двічі Герой Радянського Союзу. А щодо Білугіна, — це наш новий голова, — то він намагався було повернути Заріччя трохи назад. Не вийде! Одним словом. почитаєте фейлетон у нашій газеті і все зрозумієте.

Ілюстрації В. Гливенка

Два читці, два співці...

(Естрадно - репертуарні частівки)

На естраді виконавці,
Мов ляльки заведені:
Два читці, два співці,
Скрипка посередині.

Надриваються співці.
І читці стараються.
В скрипки лопнула струна
(І таке трапляється).

Злий, тонкий конферансьє
Кривиться, ламається...
Половина залу спить,
Друга — спать збирається.

Ким, навіщо і коли
Всі вони дозволені —
Бородаті дотепи,
Пісеньки неголені?..

Два читці, два співці,
Скрипка посередині...
От і весь концерт-стан-
дарт —
Грамофон заведений.

Віталій ЯРОШ

●

ПІД СТРОКАТИМ ГАЛСТУКОМ

В танцора у Григорія
Останніх мод убори є,
Бо модник Гриша наш.

Дівчат він офурорює
Й на танцмайдані створює
Між них ажіотаж.

Широкий вузол галстука,
Фасон крикливий хлястика,
З кутами плеч пальто.

А реверансів пластика!..
І як йому далась така, —
Не відає ніхто.

— То що ж я, каже, — маху
дам.
Іду ж я в ногу з Заходом,
Звідтіль беру я тон.

Я за єдиним заходом,
За першим-ліпшим загадом
І фокс утну й чарльстон.

Я в парку чи у скверику
Ушкварю й під Америку, —
Хвалився він, — о'кей.

Дівчат мої кучерики
Призводять до істерики,
Що ті не сплять ночей.

Раз на базар по ягоди
Дівчата вийшли загодя,
А він вже там кричав:

«Годинники із Заходу,
Не нашої це злагоди».
Та їх ніхто не брав.

Сміх, регіт між дівчатами:
— Допізна він кричатиме.
Бо в цьому ж трутнів труд.

А вечір зустрічатиме —
Як денді весь блищатиме,
Та глянеш глибше — бруд.

Дмитро БІЛОУС

●

КОРОТКА РЕЦЕНЗІЯ

Притаманна вашій книжці
Якість справді неповторна —
Продавать її б в аптеках
По рецептах, як снотворне.

Яр. ВІТ

ДАВАЙТЕ, БЕЗ ЗАЙВИХ ЗАПИТАНЬ!

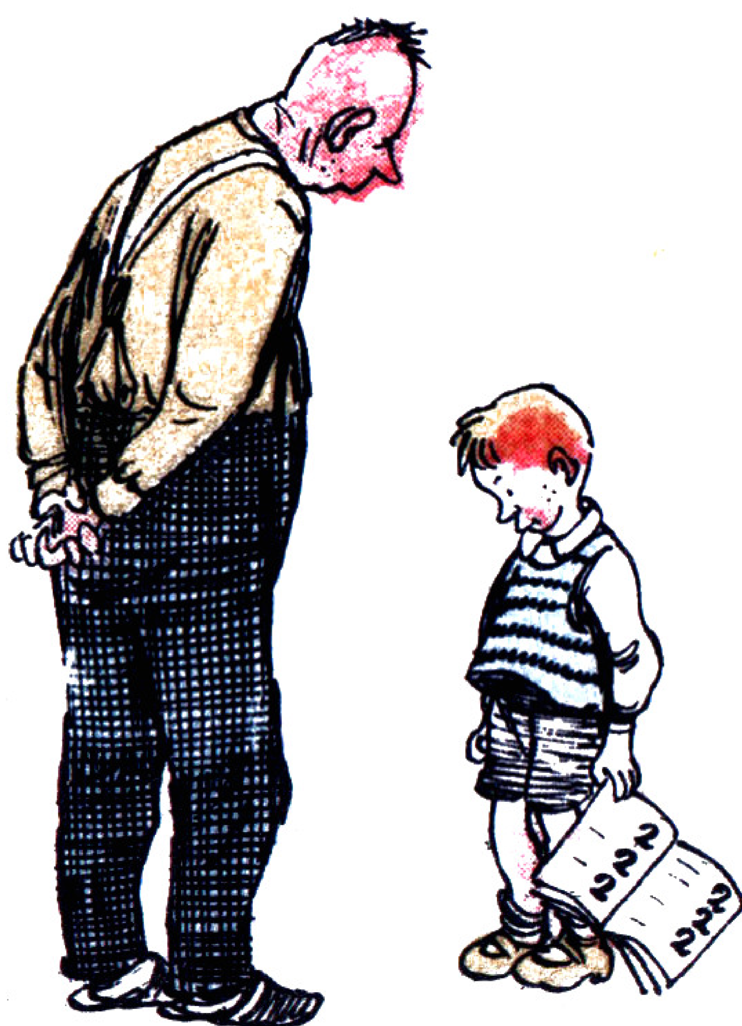
Мал. В. Гливенка

— Скажіть, будь ласка, мій роман вже вийшов з друку?

— У вас уже скоротили штати?

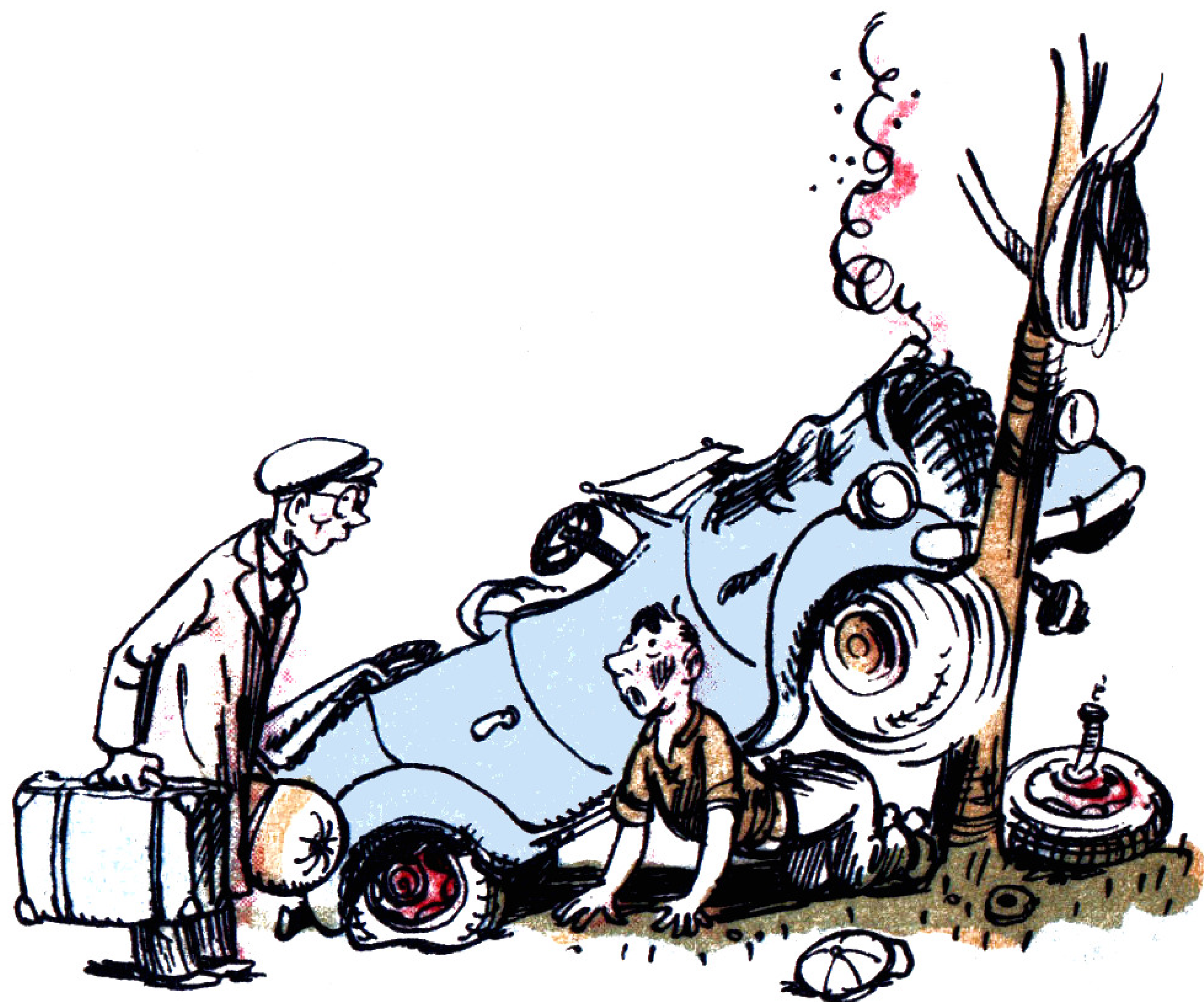
— Ти знову залишився на другий рік?

— Що, виключили воду?

— Свіжі газети є?

— До вокзалу довезете?

ЕНТУЗІАСТ

— Тепер про нас з Карпенком вся область заговорить: він зібрав по 160 пудів пшениці з гектара!
— А ти ж тут при чім?
— А я бився об заклад, що він дотримає свого слова.

ЗУСТРІЧ

Поэт идет. Открыты вежды,
Но он не видит ничего.
А между тем за край одежды
Прохожий дергает его.

А. ПУШКИН.

Кремезна постать людини в офіцерському кітелі налетіла на другу — довготелесу та худу і почала її щосили трусити.

— Сімка?! Оце так зустріч!.. Мені ж писали, що ти артист. А ти в редакції, пташенятко любе!..

— Як бачиш, — солідно відповів названий пташенятком. — А ти як?.. Чув, що агрономствуєш... У Лисенка закохався!.. Співчуваю тобі, друже, співчуваю.

Він посадив друга на потертий шкіряний диван, старанно підсмикав свої широкі модні штани і продовжував:

— Пам'ятаєш, ви мені колись дорікали. Мовляв, нічого з тебе не вийде, пташенятко, нічого ти до пуття не вмієш. Кидаєшся з театру на геологію, з геології на диференціальне зчислення. А от вийшло... — він дістав з кишені блискучий портсигар з автоматичною запальничкою на кришці і, клацнувши ним, почастував приятеля «Казбеком». — В столичній редакції працюю. Мене вся республіка читає... Пам'ятаю, ти теж колись чудесні вірші писав, а тепер, значить, в прозі копирсаєшся? Співчуваю, співчуваю...

— Не співчувай, пташенятко, — перебив агроном. — Я, любий мій, не скаржусь, шаную свою роботу, ціню її. В ній, пташенятко, в тисячу разів більше поезії і пафосу, ніж у віршах оцього вашого піїти Семена Озимого. Я через нього, клятого, і прийшов до вашої редакції. Він так надопік мені своїми віршами, що я... — Агроном витяг з польової сумки кілька вирізок. — Ти тільки послухай:

...Ухвалили колгоспні збори:
Під веселий весняний спів,
Одягнувши святкові убори,
Всі вийдемо завтра на сів!..

Хто ж це на сівбу «святкові убори» одягає?! А в іншому опусі ваш віршомаз накрутив таке:

Гей-но, сонце, краще бризни,
Ширше промені розкинь, —
Щоб скоріше з грунту лізли
Золотії колоски...

Чортовиння якесь, а не поезія! Воно ж поки колоском стане — тендітною зеленою травичкою з землі витикається. Потім у трубку йде, тоді вже колоситься... А тут тобі «золотії колоски» прямо з землі лізуть!.. А як тобі подобаються такі рядки...

Довготелесий зірвався було кудись іти.

— Стривай!.. Тобі хіба ніколи?.. Послухай ще кілька рядочків. Ось, прошу:

...Щоб жита росли по груди,
В поле йди, як в бій,
Хай волошок зріють всюди
Очі голубі!..

Подумаєш, «жита по груди»! У нас жита й вище голови бувають. Ну, та хай йому бог простить за жита. А от за волошки буде він у пеклі лизати розпечені сковороди. У нас кожна дитина знає, що волошки — бур'ян, ворог врожаю, а піїта думає, що він сільському господарству допомагає, пафос його оспівує!.. Слухай, пташенятко, допоможи ти мені цього солов'я-розбійника спіймати!

— А ти що — бити збираєшся його? — спитав, збліднувши, довготелесий.

— Ні. Я спочатку подивлюсь на нього. Коли ще не зовсім пропаща людина, — ткну його носом у сільськогосподарську літературу... Хай хоч мої популярні статті прочитає. Потім потягну його волоком до колгоспу — хай побачить на власні очі, де паляниці ростуть! А коли нічого путнього з нього не вийде, годі я його... на суперфосфат перемелю, може, хоч на добриво здасться!

Десь, у кінці коридору задріботіли жіночі каблучки. Через мить повз диван промайнула тоненька, вертка дівчина, кинувши на ходу, через кокетливо зведене плечико:

— Здрастуйте, товаришу Озимий! Зайдіть до мене — коректу віршів проглянете... Обов'язково!

Довготелесе «пташенятко» підскочило, як опарене, щось промимрило на ходу і розтануло у редакційних сутінках...

Агроном тихенько, по-хлоп'ячи, свиснув.

— Оце так сюжет!.. Пі-ї-т-а! — кинув він навздогін Озимому, і пішов до редактора.

З. ФОГЕЛЬ

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Інваліди Вітчизняної війни, які лікуються в Носівському туберкульозному санаторії, вадіслали листа депутатові Верховної Ради СРСР Ванді Василевській. Ми просили нашого депутата вплинути на адміністрацію санаторія, щоб та дозволила нам ходити до міського клубу. Наш лист до депутата було викликано тим, що адміністрація санаторія не подбала про організацію будь-яких культурних розваг для нас. Тов. Ванда Василевська вплинула на адміністрацію, й ми дістали змогу бувати на кіносеансах, виставах, лекціях.

Аж ось у нашому санаторії з'явився новий замполіт т. Бондар. Одним розчерком пера він ліквідував те, чого ми добились з допомогою депутата Верховної Ради СРСР. Заборонивши відвідувати міський клуб, т. Бондар нічого не зробив, щоб ми «без одриву від санаторія» слухали лекції, дивились вистави та кіносеанси. Голе ж адміністрування т. Бондаря культурних розваг нам замінити не може.

Просимо тебе, дорогий «Перець», натякнути т. Бондарю, що так можна доадмініструватися до непередбачених неприємностей.

А. БЕГУНОВ,
І. ЛИТОВЧЕНКО,
А. ШУЛЬМАН,
А. КАНТУР,
інваліди Вітчизняної війни.
Чернігівська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Станція Пальміра лежить між Золотоношею та Гребінкою. Зійшовши на цій станції, можна потрапити до чайної Вознесенського ССТ, де відвідувачів годують за принципом «вимила ложки та вилила в борщ». Коли я обурився, що замість розсольника мені подали якесь невиразне пійло, шеф-повар чайної щиро відповів:

— Розсольник був у нас вранці. І суп був, і борщ. А тепер я змішав усе докупи — не пропадати ж нашому меню.

— Та це ж не меню, а знущання!

— Як на чий смак! — відповів шеф-повар.

Я хотів розказати про свій смак у книзі скарг, але мені відповіли, що такої в чайній «не держать». Відмовились назвати і прізвище шеф-повара.

Мені довелося залишити чайну й поспішати на станцію Пальміра до поїзда. І тут я згадав, що Пальміра — знамените місто стародавньої Сірії, яке згадується ще в 41 році до нашої ери.

Не відмов, шановний Перче, згадати в 1947 році нашої ери станцію Пальміру, поблизу якої знущаються з людей у кооперативній чайній Вознесенського ССТ.

К. ІВАШКО
Полтавська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Німецькі окупанти, тікаючи з Валківського району, Харківської області, затягли й кинули на території Карлівського району (Полтавщина) наш колгоспний двигун. Було це ще у вересні 1943 року.

Відтоді стоїть двигун у колгоспі «Пролетарська міць» (с. Гряково). До нас його не пускає Карлівський народний суд. Ось уже майже 4 роки цей суд вигадує нові й нові причини для затримки двигуна. То просто відмовить, то ухвалить, що «справа затяжна, а тому двигун поверненню не підлягає», то знову відмовляє.

В цій справі списано вже стільки паперу, що його вистачило б топити двигун протягом кількох місяців. Писанина триває ще й досі. До неї вже включився й Полтавський облсуд.

Хто слідуючий?

ДАНИЛЬЧЕНКО,
голова правління артілі,
ВОЙТЕНКО,
секретар парторганізації.

Артіль «Степовик»,
Харківська область.

ШАНОВНИЙ т. ПЕРЕЦЬ!

Ось портрет з натури клубу залізничників станції Павлоград після ремонту.

Димарі від двох голландських груб, прив'язані дротом до даху, були зірвані першим же вітром. Два нових вікна не застеклені. Двері відчиняються й причиняються з допомогою лому. Дах тече. На стелі залу провал розміром 3 X 3 метри. (Не виходячи з залу, можна, при нагоді, лічити зорі).

Ремонт закінчено 27 квітня 1947 року.

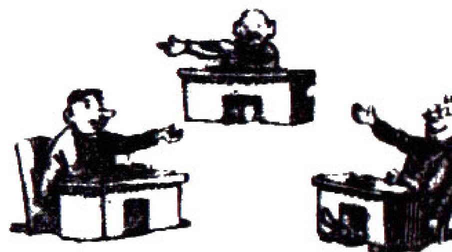
Вартість ремонту 29 тисяч карбованців.

Відповідальний за ремонт інженер - майор шляхів та будівництва Запорізького відділку т. Ярошенко.

Акт про доброякісний ремонт підписала голова райкому профспілки залізничників т. Золотухіна.

Вироку суду ще ніхто не підписував.

В. КОРОТЧЕНКО,
секретар комітету ЛКСМУ.
А. ЮРЧЕНКО,
завклубу.
КОМСОМОЛЬЦІ (8 підписів).
ст. Павлоград,
Сталінської залізниці.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Рішенням Сумського обкому КП(б)У і виконкому обласної Ради Глухівську МТС було визнано переможцем у змаганні 1946 року з врученням перехідного Червоного прапора і грошової премії в сумі 5 тисяч карбованців.

Перехідний Червоний прапор нам вручили зразу. Премії ж і досі ми не одержали.

Звернулись ми до виконкому обласної Ради; там сказали, що це справа обласного управління сільського господарства. Сюди подались—нас відіслали до відділу технічних культур, який, як відомо, давно вже не існує.

Кажуть, що обіцяного три роки чекають. Невже і нас чекає така доля?

Ю. СКОРОБОГАТИЙ,
секретар парторганізації
Глухівської МТС.

ЗАГАДКА ДЛЯ КУРЦІВ

Мал. К. Заруби

Хто з них закурив „Біломорканал“, виробництва Київської тютюнової фабрики?

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

З приводу листа т. О. Кушка, вміщеного в журналі Перець № 4, харківський відділ пасажирської служби Південної залізниці повідомив редакцію, що начальника поїзда № 65 Харків — Львів Полкіна з роботи знято.

* * *

Учні Харківського ремісничого училища № 3 написали до Перця листа про обважування споживачів у їдальні № 55, що обслуговує училище.

При перевірці на місці факти підтвердилися. Завідувачку їдальні Баранову знята з роботи.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап Вишня, Я. Галан, О. Козюренко, Ф. Маківчук (відп. редактор), О. Михалевич. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-65-56, доп. 34.
Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (121) (на укр. языке). Підписано до друку 25. VII.— 1947 р. Стат формат 72х105 см. 1 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

БФ 02056 Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1849. Тираж 50.000.

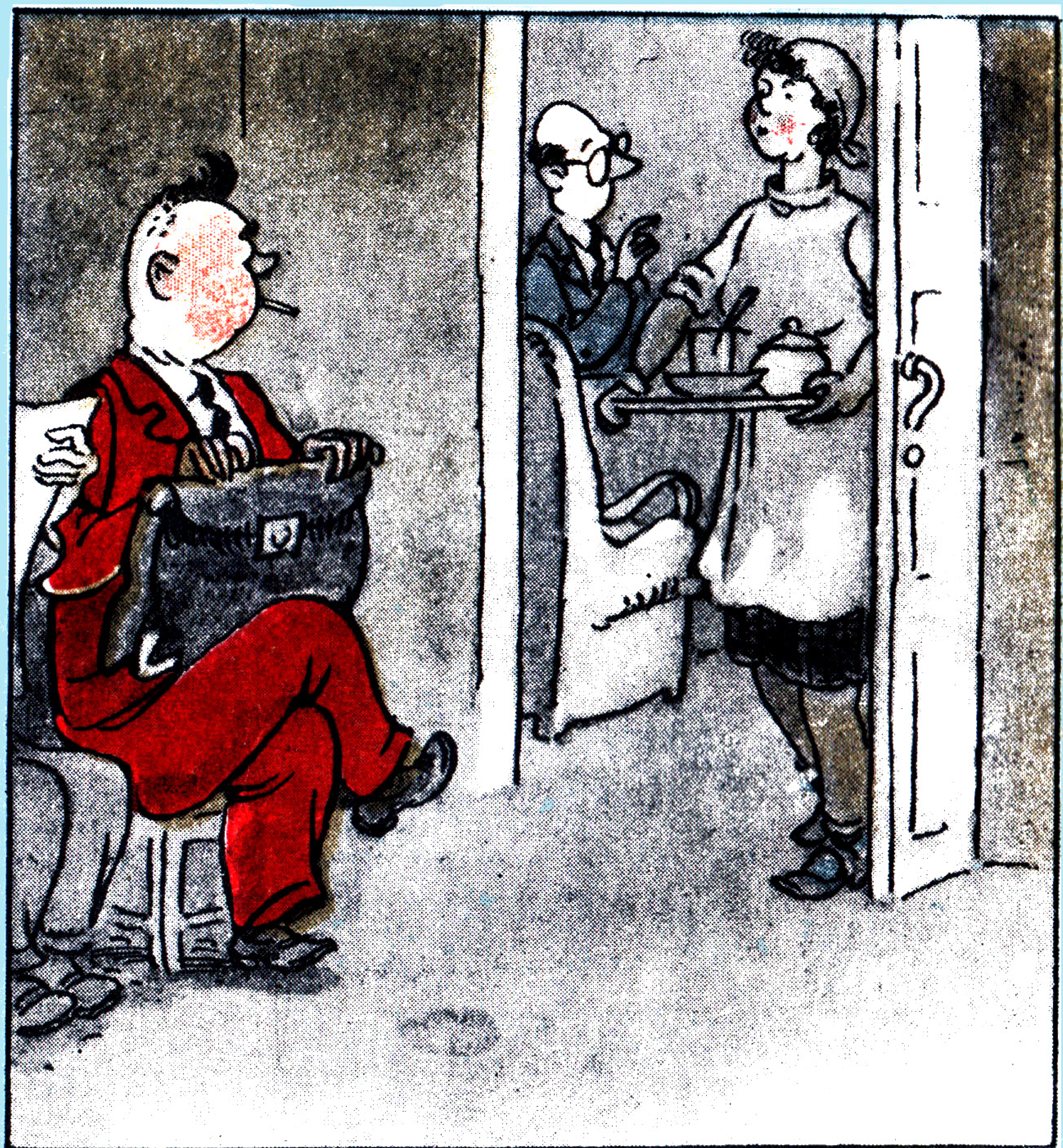
З ПРИВОДУ ОДНОГО ПРИВОДУ

Мал. Бе-Ша

В РАЙРАДІ

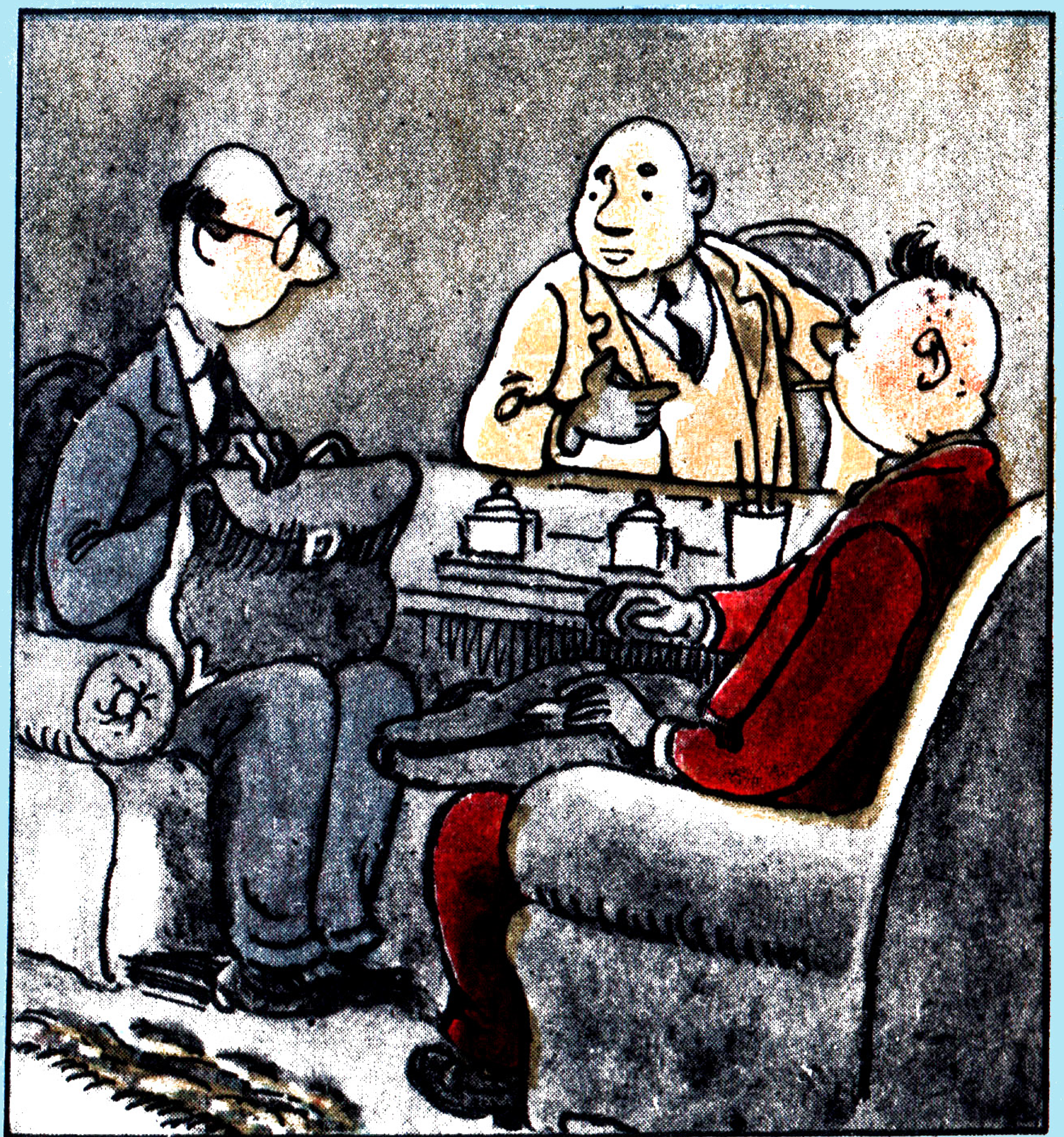
— Неподобство! До нього неможливо на прийом пробитись.

В МІСЬКРАДІ

— Неподобство! До нього неможливо на прийом пробитись.

В ОБЛРАДІ

— Неподобство! До нього неможливо на прийом пробитись.

— Я викликав, щоб застерегти від неподобств. До вас неможливо на прийом пробитись!